

CHẤT CHỨA BAO ĐỢI CHỜ

Hà Nội mấy ngày này mưa gió. Con bão đang “quấy đạp” các tỉnh miền Trung. Năm nào cũng bão... và số người chết. Cuộc đời đâu phải là thơ để mà lúc nào cũng sống mềm cát trắng miền xa.

Người phụ nữ bán xôi trong đêm mưa gió ấy: nhỏ nhoi, chờ đợi. Áo mưa và chiếc nón ngả màu chìm trong bóng đêm mờ mịt và mưa... và gió... và im lặng. Người phụ nữ cùng những vòng quay bánh xe cộc cạch cứ mãi miết trong tiếng rao: “Ai xôi đây...”. Tiếng rao ngắn nhanh chóng chìm chìm vào khoảng đêm cùng những tiếng lộp bộp trên mái hiên các dãy nhà nhấp nhô lối phố.

Lúc đó đã nửa đêm và trong mưa gió như vậy, nơi phố hoa đô hội này vẫn

còn những người phụ nữ cộc cạch từng vòng xe đạp với hi vọng bán được một vài gói xôi đêm.

Có những người nói rằng tiếng rao đêm nghe buồn nhưng người viết những dòng này như thấy tiếng rao của người phụ nữ trong đêm mưa gió đó chất chứa bao chờ đợi. Mỗi một lời rao cất lên như hình dung thấy ánh mắt người đồ đào dác từng khoảng đêm đang bao phủ các dãy nhà yên tĩnh với hi vọng một cánh tay nào đó vẫy vẫy, một giọng nói nào đó cất lên: xôi ơi...

Cuộc đời này không phải là thơ. Điều đó đã phải lẽ rồi. Nhưng nhiều lúc, thơ cũng nằm ngay trong cuộc đời. Mỗi một con người là một bài thơ mà họ luôn kiếm tìm những vần điệu để hoàn thành trước đề tài: CUỘC SỐNG. Có những

bài thơ suôn sẻ và dịu dàng trong nhung lụa và cũng có những bài thơ trúc trắc, gồ ghề trong mưa gió.

Tôi đi tìm những vần thơ hay

Muọt mà trong nhung lụa

Còn ngoài kia

Con mưa giông cùng màn đêm xanh xám

Níu những vòng xe gồ ghề

Cuộc sống

Tôi đi tìm những vần thơ

Tôi

Đi tìm...

ĐỖ NGỌC AN